

Efter Gudrun

Om det är något jag har gjort hela vintern så är det att sitta på Tevere och fika. Jag har sett Nytorget i snö och slask, i regn och dis och sol och damm, och plötsligt var det som om själva arslet sa: "Det finns en hel värld att upptäcka därute, och vad gör du? Fikar och får hemorrojder!" Så jag reste mig upp och åkte till Hornborgasjön. Nej, det är inget skämt. Det finns en sjö som heter så och det går att åka dit, och i hela mitt liv har det talats om den där sjön - ungefär så här års - att där utspelar sig märkvärdiga spektakel, och något lockbete måste man väl ha för att lyckas resa sig ur en kaféstol som blivit en förlängning av den egna kroppen.

Det var mulet. Vägen var lång. Jag åkte förbi bruna, torra fält, grälla bensinmackar, små fula samhällen där folk lever sina liv, klumpiga herrgårdar och ensliga torp i forntida sluttningar vid stilla vattendrag. Skogen var gles, var tät, var barr, var gulnad näver och utan löv. Söder om Hjälmarens började den ligga ner. Telefonledningarna släpade i dikesrenarna. Det luktade eld och gödsel och det pirrade och knakade i snåren. En vinterstel fluga stirrade. Jag körde över en ekorre som redan var död, och tomatsoipan på Statoil i Kumla borde ha gått fetbort, men vad gör man? Man äter. Man tankar. Man åker. Man kommer till Hornborgasjön, och det är ett skämt. Där ska finnas tranor, men man vet inte riktigt var. Sen ser man skylten. Där står: TRANOR och man följer pilen och undrar vart? Och så ser man lågt flygande Boingplan som går in för landning och det tar flera sekunder innan man inser vad det är och då ser man det, man behöver inte ens kliva ur bilen. Rymden genljuds av hysteriska trumpetstötter och på en kulle ett stenkast bort står 5000 exemplar av världens skyggaste fågelart och dansar loss som på ett monumentalt cocktailparty. Ungtupparna håller sig i utkanten och flaxar. Högdjuren tassar omkring och sneglar på varandras partners och tuggar snacks. De bugar och håller tal till sina fruar och äkta män. De betraktar nykomlingar med skepsis. De rör sig graciöst och drömmande och putsar sina vingpennor med skenbar nonchalans. Allt det där ägde rum framför mina ögon. Det slog lock för öronen. Snoret rann och solen dalade.

Så småningom åkte jag hem. Tevere öppnade halv nio. Jag var tillbaka men som i chocktillstånd. Hela min världsbild var rubbad. Bortom Nytorget fanns en tillvaro! Den var skön och kall och sinnessjuk. Där hände miljoner förunderliga saker, och summan av allt det där hade tydligen ett namn. Jag tror det var Sverige.

©Tina Messing

Även publicerad i Stockholm City 28 april 2005